

Et bizart røveri.

Af Poul E. Hadberg.

Paa motorvejen i nordgaaende retning ved 65 kilometer stenen paa tankstationen, lidt nord for Gent krydset i det sydvestlige Belgien, blev jeg i juli 2000, udsat for et højst besynderligt røveri. Klokken var hen ved 02,15, da jeg blev vækket af en smækkende bildør i nærheden. Jeg hørte saa lidt efter mumlende stemmer lige udenfor bilen. Jeg var straks klar i hovedet, og klar over hvad der nu maatte være i vente. Det var langt fra første gang jeg havde været udsat for den slags. Min tid ovre i det østlige Europa, havde lært mig at vaagne ved den mindste uventede lyd, selvom man saa kom til at sove daarligt og i en konstant spænding, hvilket nødvendigvis maatte ende med stress før eller senere, hvilket da ogsaa skete for mig, saaledes, at jeg maatte standse mit arbejde paa de kanter. Det første jeg tænkte, aah nej, nu ikke igen, samt at jeg kunne føle den indre angst forstærkes, fordi man jo aldrig ved helt nøje, hvad det kan udvikle sig til. Ganske rigtigt, efter en del hviskeri, kunne jeg høre dem tage fat i hver sin dør og forsøge at aabne dem. Det lykkedes nu ikke for disse halunker, for jeg havde været saa smart at stikke et par blyanter ned i den elendige laase mekanisme som Scania desværre er udstyret med. Mens de rodede, blev jeg pludselig bange for, at de maaske ville forsøge at sende gas ind i bilen, saa jeg skyndte mig at tænde lyset og rumstere rundt, dog ikke helt uden angst i sindet. I samme sekund som de hørte mig, forsvandt de saa. Jeg saa et par kulsorte afrikanske fyre danse afsted væk fra bilen med musik i hele kroppen, som afrikanere jo er født med og har for vane at gøre. Jeg døbte dem straks for Fy og Bi. Den ene var meget høj og slank og den anden mindre og buttet. De have begge et par kasketter paa med store skygger, siddende kækt paa snur. De var omkring 20 til 25 aar gamle. Jeg var nu saa taabelig, at jeg ville ud for at se hvad der skete videre i sagen. Jeg saa bilen holde ved hækken med motoren brummende i tomgang og med fuldt blus paa lamperne. Jeg gik nærmere hen til den, idet jeg tænkte, at jeg jo da kunne skrive nummeret op. Pludselig var det som om en indre stemme advarede mig mod at gaa nærmere. Bilen udstraalede simpelthen en trussel som ikke var til at tage fejl af. Jeg blev faktisk hunderæd og kom til at ryste paa hænderne, saaledes at jeg tabte min blyant. Jeg foretrak derfor at lytte til den indre stemme og jeg forduftede straks. Jeg er stadigvæk overbevist om, at det var klogt af mig at fordufte fra stedet. Da jeg saa havde faaet sundet mig lidt over denne forskrækkelse, besluttede jeg saa i stedet, at kigge efter de to frække fyre. Disse to halunker havde travlt med deres lyssky forretninger ude rundt paa pladsen og deres forretninger gik strygende, saa det ud til. Det var helt utroligt at overvære deres aktiviteter. De spadserede simpelthen ind og ud af lastbilerne paa pladsen som om det var den mest naturlige sag af verden. Det er helt utroligt, at der blandt de mange biler, ikke var en eneste chauffør der vaagnede op. Jeg følte mig temmeligt alene i verden i dette øjeblik. De to frække fyre gik saa i gang med en dansk lastbil og jeg besluttede mig saa til at foretage mig noget, selvom jeg ikke vidste hvad. Men jeg dukkede da saa op paa scenen. Begge bilens døre stod paa vid gab. Den ene stod oppe i bilen og rodede rundt med forskellige ting og sager og den anden halunk stod paa den anden side og lænede sig hyggeligt med albuen mod bilens sider og hænderne mod hovedet. De snakkede sammen tværs gennem bilen og de hyggede sig gevaldigt. De var bestemt ikke bange for noget. Da jeg saa pludseligt dukkede frem paa scenen, sprang den høje ud af bilen og de gik saa begge to, højt snakkende ned langs bilen og trak i stropper paa presenningen og sparkede til bilens hjul, som man nu gør af og til, naar tid gives.

Ja ja, tænkte jeg, mens jeg stod og betragtede dem. Det er nu godt nok med jer to halunker, jeg kender jer vel, og til dags dato har jeg endnu aldrig set en sort chauffør paa en dansk eksportbil, og da slet ikke to af slagsen, saa mig kan i nu ikke narre med dette teater.

Jeg var lidt i vildrede med hvad jeg skulle stille op. Jeg indrømmer blankt, at jeg var noget bange og det tror jeg nok det var klogt at være. Der var maaske 100 lastbiler paa pladsen, men ikke en eneste var tilsyneladende klar over hvad der foregik rundt om ørerne paa dem.

Lidt efter gik de saa tilbage til førerhuset igen og den høje sprang atter op i bilen og rodede videre. Jeg havde bevæbnet mig med en flaske taaregas, for alle tilfældes skyld, saa jeg gik direkte hen til dem og snakkede fanden et øre af om min kollega oppe i bilen der ventede paa mig, mens jeg hamrede løs paa bilen.

Den høje fyr sprang ud af bilen og kom hen mod mig og spurgte om jeg havde en tændstik til hans cigaret? Imens samlede den lille fyr saa en container laasebolt op fra jorden, en modbydelig tingest paa hen ved tre kilo. Meningen var klar nok for mig. Jeg skulle af ren refleks, stikke mine hænder ned i lommerne og lede efter tændstikker, som jeg alligevel ikke havde nogen af. Fyren havde for i øvrigt heller ingen cigaret. Mens jeg saa havde begge hænder i lommerne, var det saa meningen, at jeg skulle have denne bolt dasket ned paa mit smukke, og for mig, aldeles uundværlige hoved. Det skulle jeg ikke nyde noget af, saa jeg bakkede baglæns rundt om bilen med den ene haand med taaregassen op foran mig og med den anden haand, hamrende mod bilens sider, mens jeg raabte og skreg paa kollegaen. Jeg maa nok sige, at mit hjerte hamrede noget, men bange var jeg ikke i dette øjeblik, det kom først senere.

Pludselig gav de op og spadserede bort uden hast og det saa ud som om de ejede hele pladsen. Der var ikke den mindste nervøsitet eller noget som helst andet at spore hos disse to halunker.

Jeg steg saa op i bilen. Der laa ganske rigtigt en chauffør i bilen og jeg masede og skubbede med ham, men intet skete. Jeg blev saa pludseligt bange for, at de maaske havde taget livet af fyren, men til sidst kom han da saa til min store lettelse, til live igen, fuldstændig ør i hovedet og rundt paa gulvet. Det tog lang tid at forklare ham om hans uønskede natte gæster. Selvfølgelig var hans pas, penge og kørekort borte. Det havde jeg ikke kunnet forhindre dem i at løbe med.

Saa begyndte han at raabe op om sin kone. En saadan havde jeg nu ikke set noget til, men hun laa oppe i en køje over forruden i bilen. Hende tog det endnu længere tid at faa liv i. Maaske mellem 10 og 15 minutter, inden hun var nogenlunde klar over hvad der skete. Vi blev enige om, at de nok var blevet gasset, for de plejede nu aldrig at sove saa haardt.

Jeg lagde mærke til en vigtig og absolut skræmmende ting ved dette røveri. De var ikke det mindste bange, eller nervøse paa nogen maade mens de udførte deres (arbejde).

Den vold som de var ved at udføre mod mig, var meget professionel, iskold og ganske upersonlig. For dem var jeg bare en irriterende flue der sværmede rundt og derfor skulle klaskes.

Vold af mere personlig art er ikke nær saa skræmmende som denne, helt upersonlige og følelses kolde vold som disse to banditter ville udføre. At der ikke skete noget med mig, skyldes sikkert kun det ene faktum, at jeg ikke var farlig for dem paa nogen maade.

Den viden er nu nok til at skræmme livet af et hvilket som helst almindeligt menneske, og jeg var bange bagefter da det hele var overstaet.

De belgiske betjente var meget flinke og venlige folk som udførte det arbejde som de kunne paa stedet, men som de sagde, saa fik de mange anmeldelser om den slags hver eneste dag, og de havde hverken folk, tid, eller penge til at kunne gøre noget ved det. Det lyder da i det mindste ganske dansk og hjemligt, skulle jeg mene.

Poul Erik Hadberg

Sandved 11 st. th. 6200 Aabenraa.